

Illés – Negyedik szám

Rabszolgaság

Jeff Pippenger

2023-10-01

Illés bizonyágtétele akkor kezdődik, amikor kijelenti, hogy három és fél esztendeig nem lesz eső, csak az ő szavára.

És a gileádi telepések közül való tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Él az Úr, Izráel Istene, aki előtt állok, hogy ezekben az esztendőben sem harmat, sem eső nem lesz, hanem csak az én szavam szerint. 1 Királyok 17:1.

Az a három és fél év Thyatira történelmét jelképezi 538-tól 1798-ig. 1798-ban, a szárazság időszakának végén Illés a Kármelre hívja Ahábot. Az első angyali üzenet 1844. október 22-én hirdette meg Isten ítéletének óráját. Az első angyal üzenete az a parancs volt Aháb számára, hogy hívja össze egész Izráelt a Kármelre.

És lőn, amikor Akháb meglátta Illést, hogy Akháb ezt mondta neki: Te vagy-e az, aki megháborítod Izráelt? Ő pedig felele: Nem én háborítottam meg Izráelt, hanem te és atyád háza, mert elhagytátok az Úr parancsolatait, és a Baálokat követted. Most azért küldj el, és gyűjtsd hozzám az egész Izráelt a Kármel hegyére, valamint Baál négyszázötven prófétáját és a ligetek négyszáz prófétáját, akik Jezábel asztaláról étkeznek. Akháb tehát elküldött Izráel minden fiaihoz, és összegyűjtötte a prófétákat a Kármel hegyére. Illés pedig odalépett az egész nép elé, és ezt mondta: Meddig sántikáltok még kétféle vélekedés között? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, akkor kövessétek őt. A nép pedig egy szót sem felelt neki. 1 Királyok 18:17–21.

Illés idejében egész Izráel a Kármelre gyűlt össze, ami viszont William Miller történetét jelképezte, amikor a Jelenések könyve harmadik fejezetének három egyháza együtt gyűlt össze. Az az egyház, amely kezdetben 538-ban a pusztába menekült, hogy elmeneküljön Jézabel üldözése elől, amint azt a thiatirai egyház jelképezi, kijött a pusztából mint az a nemzedék, amelynek szembe kellett néznie Illés üzenetével, amelyet William Miller képviselt. Ekkor a földi fenevad megnyitotta a száját, és elnyelte az üldöztetés áradatát, amelyet ezerkétszázhatvan éven át bocsátottak ellene.

A föld pedig segítségére volt az asszonynak, és a föld megnyitotta száját, és elnyelte az áradatot, amelyet a sárkány a szájából bocsátott ki. Jelenések 12:16.

A próféciaiban egy nemzet „szólása” törvényhozó és bírói hatóságainak cselekvése, és 1789-ben az Egyesült Államok létrehozta azt az isteni dokumentumot, amely az Egyesült Államok Alkotmánya, ily módon megvédve azokat a jogokat és szabadságokat, amelyek szükségesek voltak ahhoz, hogy védelmet nyújtsanak mind Európa királyainak, mind a hitehagyott katolikus egyháznak az üldözésével szemben.

„A nemzet megszólalása törvényhozó és bírói hatóságainak cselekvése.” The Great Controversy, 443.

1789-ben, közvetlenül azelőtt, hogy az Egyesült Államok mint a bibliai prófécia hatodik királysága betölteni kezdte volna prófétai szerepét, bárányként szólt, de a vasárnapi törvény idején sárkányként fog szólni.

És láttam egy másik fenevadat feljönni a földből; és annak két szarva volt, a Bárányéhoz hasonló, és úgy szólt, mint a sárkány. Jelenések 13:11.

A földbeli vadállat kezdetét és végét a megszólalása jelöli. 1798-ban Akháb összegyűjti egész Izráelt a Kármel hegyére, ahol Illés egy próbát fog eléjük állítani, hogy a szemlélők előtt bebizonyítsa, vajon a héberek Istene-e az igaz Isten, vagy Jezábel istene. Jezábelnek négyszázötven Baál-prófétája és négyszáz Asera-prófétája volt. A hamis isten, Baál, férfi istenség volt, a hamis isten, Astarót pedig női istenség.

Az a két osztálya a hamis prófétáknak az egyház és az állam összefonódását jelképezi, mert a próféciában, amikor egy férfi és egy nő együtt jelenik meg, a nő az egyházat, a férfi pedig az államot jelképezi. Illés nyolcszázötven az egyhez arányban kisebbségben volt, amikor szembeszállt az egyház és az állam szentségtelen összefonódásával, amint azt a női és férfi hamis istenségek, valamint Akháb és Jezabel házassága is ábrázolta. Akháb és Jezabel példázata az egyház és az állam vonatkozásában a republikánusság szarvának romlottságát jelképezi, Baál és Astoret pedig a protestáns szarv romlottságát jelképezik.

A kérdés Illés tiltakozása volt a Jelenések könyve második fejezetében Thyatirával jelképezett romlott vallás ellen. Illés protestánst képviselt, mert a „protestáns” egyetlen meghatározása az, hogy valaki Róma ellen tiltakozik. Illés tiltakozása az egyház és az állam olyan egyesítése elleni tiltakozást jelképezi, amely egy romlott állam és egy romlott egyház szentségtelen szövetsége által valósul meg.

De van egy kevés panaszm elled, mert megengeded annak a Jezabel nevű asszonynak, aki magát prófétanőnek mondja, hogy tanítson, és elcsábítsa az én szolgálóimat, hogy paráználkodjanak, és bálványáldozati étkeket egyenek. És adtam neki időt, hogy megtérjen paráznaságából; de nem tért meg. Íme, ágyba vetem őt, és azokat, akik vele házasságtörést követnek el, nagy nyomorúságba, hacsak meg nem térnek cselekedeteikből. Jelenések 2:20–22.

Az evés azt az üzenetet jelképezi, amelyet elfogadsz, és a bálványoknak áldozott eledel olyan üzenetet jelképez, amely a katolicizmus tanaiból való, magát a bálványimádás utálatos istentiszteletének jelképét. Isten népe a sötét középkorban a katolicizmus számos pogány tanítását elfogadta, és különösen a nap imádatát.

A paráznaság törvénytelen kapcsolat, és prófétai értelemben annak a lényegét jelképezi, amit az Alkotmány megtilt: az egyház és az állam összekapcsolását. Aháb törvénytelen kapcsolatban állt Jezábellel, mert Izráel királyaként nem lett volna szabad pogány hercegnőt feleségül vennie. Jézus Keresztelő Jánost Illésként azonosította, és János ugyanezzel a szentségtelen kapcsolattal szembesült akkor is, amikor megdorgálta Heródest, amiért Heródiást, a testvére feleségét vette el.

Heródes ugyanis elfogatta Jánost, megkötöztette, és börtönbe vettette Heródiás miatt, az ő testvérének, Fülöpnek felesége miatt. Mert János ezt mondta neki: Nem szabad őt magadnál tartanod. Máté 14:3, 4.

Illés Akhábbal és Jezábellel való szembeszállása előképe volt Jánosnak Heródessele és Heródiással való szembeszállásának, mert mindkét kapcsolat az egyház és az állam törvénytelen kapcsolatát jelképezte. Együttesen a száznegyvennégyezer Illés-üzenetét képviselik, akik szembeszállnak a pápasággal (Jezábel és Heródiás), az Egyesült Nemzeteket jelképező tíz királlyal (Akháb és Heródes), valamint az Egyesült Államokkal, amely a hamis prófétát jelképezi (a Kármel hamis prófétái és Salómé, Heródiás leánya).

A Kármelen megjelenő prófétai helyzet magában foglalja Illésnek az Egyesült Államok Alkotmánya melletti védelmező fellépését, amely rögzíti az egyház és az állam szétválasztásának elvét.

És lőn, mikor Aháb meglátta Illést, hogy Aháb ezt mondta neki: Te vagy-e az, aki megháborítod Izráelt? Ő pedig így felelt: Nem én háborítottam meg Izráelt, hanem te és atyád háza, mert elhagytátok az Úr parancsolatait, és a Baálokat követted. 1Királyok 18:17, 18.

Az Alkotmány úgy rendelkezett, hogy a republikanizmus és a protestantizmus két szarva mindenkor elkülönül egymástól. A Jelenések könyve azonban rámutat arra, hogy amikor az Egyesült Államok végül sárkányként szól, azt akkor teszi, amikor az Egyesült Államok hitehagyott egyházai átveszik az irányítást, és egyesülnek a hitehagyott kormánnyal.

„De mi a „fenevad képmása”? és miként kell annak létrejönnie? A képmást a kétszarvú fenevad készíti, és ez a fenevadnak képmása. Úgy is nevezeték, hogy a fenevad képmása. Ahhoz tehát, hogy megtudjuk, milyen a képmás, és miként kell létrejönnie, magának a fenevadnak — a pápaságnak — a jellemzőit kell tanulmányoznunk.

„Amikor az ősegyház megromlott azáltal, hogy eltért az evangélium egyszerűségétől, és pogány szertartásokat és szokásokat fogadott el, elveszítette Isten Lelkét és hatalmát; és hogy uralhassa a nép lelkiismeretét, a világi hatalom támogatását kereste. Ennek eredménye lett a pápaság: egy egyház, amely az államhatalmat ellenőrzése alá vonta, és azt saját céljainak előmozdítására használta, különösen az „eretnység” megbüntetésére. Ahhoz, hogy az Egyesült Államok megalkossa a fenevad képmását, a vallási hatalomnak oly módon kell uralma alá hajtania a polgári kormányzatot, hogy az állam tekintélyét is az egyház használja fel saját céljainak megvalósítására.” The Great Controversy, 443.

Illés a Kármel hegyén a milleriták munkáját jelképezte, és a milleriták mint az igaz próféta állítottak szembe azokkal, akik nemrégiben a katolicizmus befolyása alól kerültek ki, de az első angyal világosságának elutasítása által úgy döntöttek, hogy visszatérnek Rómához. Így a második angyal üzenete 1844 tavaszán abból állt, hogy a protestáns felekezeteket Babilon leányaiként azonosította, a milleritákat pedig mint az igazi protestáns szarvat.

Amikor Isten kihozta az ősi Izraelt Egyiptom szolgaságából, és átvezette a Vörös-tenger vizein, egy fokozatos próbatételi folyamatot indított el, amely a mennyei manna próbájával kezdődött.

„Ránk ragyog a letűnt korszakok felhalmozott világossága. Izráel feledékenységének feljegyzése megőriztetett a mi tanulságunkra. Ebben a korszakban Isten kinyújtotta kezét, hogy minden nemzetből, ágazatból és nyelvből népet gyűjtsön magának. Az adventmozgalomban munkálkodott örökségéért, miként az izráelitákért is munkálkodott, amikor kivezette őket Egyiptomból. Az 1844-es nagy csalódás idején népének hite próbára tévetett, amint a hébereké is a Vörös-tengernél.” Bizonyságtételek, 8. kötet, 115–116.

Az 1844. október 22-i csalódás a mennyei szentély megértéséhez vezetett, amely ezután a szombat próbáját állította az emberek elé, miként a manna próbája lett az első az ókori Izraelre következő tíz próba sorában.

„Az Úr a következő látomást adta nekem 1847-ben, amikor a testvérek a szombaton összegyűltek a Maine állambeli Topshamben.

„Szokatlan imádságos lelkületet éreztünk. És miközben imádkoztunk, a Szentlélek leszállt ránk. Igen boldogok voltunk. Nemsokára elveszttem a földi dolgok számára, és Isten dicsőségének látomása vett körül. Láttam egy angyalt, amint gyors röptében felém közeledett. Hamarosan elragadott engem a földről a Szent Városba. A városban láttam egy templomot, amelybe beléptem. Áthaladtam egy ajtón, mielőtt az első kárpitig értem volna. Ez a kárpit felemelkedett, és beléptem a szent helyre. Ott láttam a füstölőoltárt, a hét lámpás gyertyatartót és az asztalt, amelyen a szent kenyerek voltak. Miután szemléltem a szent hely dicsőségét, Jézus felemelte a második kárpitot, és én beléptem a szentek szentjébe.”

„A szentek szentjében láttam egy ládát; a tetején és oldalain a legtisztább arany volt. A láda mindkét végén egy-egy kedves kérub állt, szárnyaikat föléje terjesztve. Arcuk egymás felé fordult, és lefelé tekintettek. Az angyalok között egy arany tömjénező volt. A láda fölött, ahol az angyalok álltak, rendkívül fényes dicsőség volt, amely olyan volt, mint egy trón, ahol Isten lakozott. Jézus a láda mellett állt, és amint a szentek imádságai felszálltak Hozzá, a tömjénezőben a tömjén füstölt, és Ő a tömjén füstjével együtt feljárnította imádságaikat Atyjának. A ládában volt a mannás aranykorsó, Áron kivirágzott vesszeje és a kőtáblák, amelyek úgy nyíltak szét, mint egy könyv. Jézus kinyitotta azokat, és láttam a Tízparancsolatot rájuk írva Isten ujjával. Az egyik táblán négy volt, a másikon hat. Az első táblán levő négy fényesebben ragyogott, mint a másik hat. De a negyedik, a szombatra vonatkozó parancsolat, mindegyik fölött ragyogott; mert a szombat elkülönítetett arra, hogy Isten szent nevének tiszteletére megtartsák. A szent szombat dicsőségesnek látszott – a dicsőség glóriája vette körül mindenfelől. Láttam, hogy a szombat parancsolata nem szegeztetett a keresztre. Ha az lett volna, akkor a másik kilenc parancsolat is az lett volna; és szabadságunk volna megszegni mindegyiket, miként a negyediket is. Láttam, hogy Isten nem változtatta meg a szombatot, mert Ő soha nem változik. Hanem a pápa változtatta meg azt a hét hetedik napjáról a hét első napjára; mert neki kellett megváltoztatnia időket és törvényeket.” Early Writings, 32.

Amikor a protestánsok 1798-ban kijöttek a sötét középkorból, és Dániel könyve felnyitott, a bibliai prófécia hatodik királysága, a Jelenések tizenharmadik fejezetének kétszarvú földi fenevada megkezdte menetelését a prófétai történelemben. A protestantizmus a Szent Bibliának nevezett szent okiratra alapított, a republikanizmus pedig az Alkotmánynak nevezett szent okiratra alapított. Isten kihozta pusztai egyházát a sötét középkorból, de miként az ókori Izrael esetében

is az egyiptomi szolgaság idején, a szombat parancsolata feledésbe merült. Amint Izrael átkelt a Vörös-tengeren a sínai törvényadás felé vezető útján, úgy kelt át a modern Izrael az Atlanti-óceánon 1844. október 22-e felé vezető útján, ahol a törvény ismét kinyilatkoztatásra kerülne. Az Úr ismét olyan népet támasztott, amely törvényének letéteményese, prófétai kinyilatkoztatásainak letéteményese lenne, és amely hordozná a protestantizmus palástját. Az ókori Izrael a Tízparancsolat két kőtábláját kapta munkájának jelképeként, hogy törvényének letéteményese legyen, a modern Izrael pedig Habakuk két tábláját kapta munkájának jelképeként, mint az Ő prófétai Igéjének letéteményese.

A modern Izraelnek mindkét két kőtáblából álló együttest hordoznia kellett volna, miközben a világnak bemutatta a harmadik angyal üzenetét, amely az az üzenet, amelyet azok hirdetnek, akik a protestantizmus palástját viselik. A protestantizmus, amely a sötét középkorból jött elő, akkor még hiányos volt, miként az ősi Izrael is hiányos volt, amikor átkelt a Vörös-tengeren. A protestantizmus vallotta ugyan a Biblia és egyedül a Biblia jelszavát, de Isten Igéjét hiányosan értette a római katolicizmus pogány tanításain való évszázados táplálkozás következtében (bálványoknak áldozott dolgok). Isten úgy rendelte, hogy az igaz protestáns Isten teljes Igéjét képviselje, amint azt a „törvény és a próféták” jelképezi, vagyis a két két kőtáblából álló együttes, amelyek egyaránt Isten népének munkáját és Isten jellemét ábrázolják. Az első angyal munkája az volt, hogy valódi protestáns népet hozzon létre, amely egyaránt letéteményese az Ő törvényének és prófétai Igéjének.

„Isten ebben a korban úgy hívta el egyházát, miként elhívta az ősi Izráelt is, hogy világosságként álljon a földön. Az igazság hatalmas hasítóeszköze által, az első, a második és a harmadik angyal üzenetei által elkülönítette őket az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségbe vonja őket Önmagához. Törvényének letéteményeseivé tette őket, és rájuk bízta a prófécia e korra szóló nagy igazságait. Miként az ősi Izráelre bízott szent kijelentések, ezek is szent letétet képeznek, amelyet közölni kell a világgal. A Jelenések 14. fejezetének három angyala azokat a népeket jelképezi, akik elfogadják Isten üzeneteinek világosságát, és az Ő követeiként előremenve megszólaltatják a figyelmeztetést a föld hosszában és széltében.”
Testimonies, 5. kötet, 455.

A figyelmeztetés, amelyet azoknak kell hirdetniük, akiket a két kőtábla két példányának letéteményeseiként azonosítottak, a katolicizmus bélyegének elfogadása ellen szól. Ez a tiltakozás Akháb és Jézabel törvénytelen kapcsolata ellen irányul, és Illés képviselte azt a Kármel-hegyen. A két kőtábla átadása a Sínai-hegynél előképe volt Habakuk két posztótáblája átadásának az 1842-től 1849-ig terjedő történelemben. Habakuk két táblája az Isten és protestáns népe közötti szövetségi kapcsolat jelképe. E táblák elvetése ugyanaz volna, mint amikor az ősi Izráel elvetette Isten törvényét.

A milleriták beléptek a Szentek Szentjébe, és elnyerték a szombat világosságát, de a próbatétel folyamata még nem fejeződött be. Ugyanakkor a republikanizmus szarva is ugyanazon a történelmen haladt keresztül. És mindkét szarv együttes előrehaladásuk során 1863-ban jutott el egy mérföldkőhöz.

Miller Illés-üzenete fokozatos megtisztulási folyamatot eredményezett azzal a szándékolt céllal, hogy megalapítsa a protestáns szarvat, és ugyanebben a történelmi időszakban a republikánus szarv is a politikai fejlődés fokozatos folyamatában vett részt. Mindkét szarv ugyanazon a földi fenevadon van, ezért a földi fenevad teljes történelme során együttesen, összhangban kell haladniuk.

A földbeli fenevad republikánus szarvának első prófétai jellemzője az Alkotmány 1789-ben való hatályba léptetésének cselekedete volt. 1798-ban (a vég idején, amikor Dániel könyvét felnyitották) a földbeli fenevad először fog megszólalni a bibliai prófécia hatodik királyságaként. 1798 jelentette az Egyesült Államok kezdetét mint a bibliai prófécia hatodik királyságát, és az a megszólalás, amely a földbeli fenevad történetének kezdetén, 1798-ban történt, előképe annak az utolsó alkalomnak, amikor a hatodik királyság meg fog szólalni; ezt az időt a sárkány hangjaként ábrázolja. Amikor az Egyesült Államokban 1798-ban a republikánus szarv által elfogadott törvényeket vizsgáljuk, arra kell számítanunk, hogy azok a törvények előképeként jelennek meg, amelyeket a vasárnaptörvénnyel összefüggésben fognak elfogadni, amikor az Egyesült Államok sárkányként szólal meg. Miközben a következő négy törvényt szemléljük, tedd fel magadnak a kérdést: vajon az 1798-ban elfogadott négy törvényen ott van-e az Alfa és Omega prófétai kézjegye?

1798-ban az Egyesült Államok több jelentős törvényt fogadott el, amelyeket Alien and Sedition Acts néven ismerünk. Ezek a törvények négy jogszabályból álló együttest alkottak, amelyeket a federalisták ellenőrzése alatt álló Kongresszus fogadott el, és John Adams, az Egyesült Államok második elnöke, valamint George Washington korábbi alelnöke írt alá törvényezőre.

A honosítási törvény: Ez a törvény a bevándorlók számára az Egyesült Államok állampolgáraivá váláshoz szükséges tartózkodási időt 5 évről 14 évre emelte. Elsődleges célja a közelmúltban érkezett bevándorlók befolyásának korlátozása volt, akik gyakran az ellenzéki párttal, a demokrata–republikánusokkal azonosultak.

Az Idegen Barátokról szóló törvény: Ez a törvény felhatalmazta az elnököt arra, hogy békeidőben kiutasítsa azokat a nem állampolgárokat, akiket az Egyesült Államok biztonságára nézve fenyegetésnek ítélték. Lehetővé tette az elnök számára, hogy őrizetbe vegyen és kiutasítson minden olyan nem állampolgárt, akit veszélyesnek tartott.

Az Idegen Ellenségekről szóló törvény: Ez a törvény rendelkezett az Egyesült Államokkal hadban álló országok polgárainak elfogásáról, őrizet alá helyezéséről és kiutasításáról. A késő 1790-es évek feszült légkörében elővigyázatossági intézkedésként hozták meg.

A lázítási törvény: Ez az Idegen- és lázítási törvények közül a legvitatottabb. Bűncselekménnyé nyilvánította a kormány vagy tisztségviselői ellen irányuló „hamis, botrányos és rosszindulatú” írárok közzétételét, amennyiben azok célja a megrágalmazásuk vagy jó hírnevük csorbítása volt. A bírálók ezt a szólás- és sajtószabadság elleni közvetlen támadásnak tekintették.

Az idegenekről és a lázításról szóló törvények rendkívül vitatottak voltak, és jelentős ellenállást váltottak ki a demokrata–republikánusok részéről, akik úgy vélték, hogy e törvények sértik az

Alkotmányban biztosított alapvető jogokat, és politikai pártjuk ellen irányulnak. Azt állították, hogy e törvények sértik az első alkotmánykiegészítést, amely a szólás- és sajtószabadságot védi. Végül e törvények szerepet játszottak az 1800-as választásban, amikor Thomas Jefferson és a demokrata-republikánusok elnyerték az elnökséget és a kongresszusi többséget, ami a lázításról szóló törvény hatályon kívül helyezéséhez vezetett.

A Demokrata-Republikánus párt úgy vélte, hogy e törvények sértik az Alkotmány által biztosított alapvető jogokat, és azt is úgy vélte, hogy e törvények az ellenzéki politikai pártot veszik célba. Nem számít, hogy e törvényeket hatályon kívül helyezték vagy később hatályukat veszítették; az Alfa és az Ómega a kezdet által szemlélteti a véget. Abban a történelmi időszakban, amikor e törvényeket megalkották, vagy törvényerőre „szólták”, a Federalista párttal szemben egy Demokrata-Republikánusoknak nevezett párt állt. A Demokrata-Republikánus párt fejlődése végső soron a Republikánus pártot hozza létre. Olyan politikai pártot, amely elsődlegesen a rabszolgaság-ellenes álláspont alapján szerveződött egységbe.

A történészek 1863-at a polgárháború legközéppontibb fordulópontjaként azonosítják, egy olyan háborúét, amely a rabszolgaság kérdésére épült. 1863 egyben jelzőpont is a protestáns szarv új zászlóvivői számára, akik ekkor elutasították az első időprófeciát, amelyet angyalok adtak Millernek (a „hétszeres” próféciaját a Mózes harmadik könyve 26. fejezetéből). Vajon pusztán véletlen volna, hogy a hétszeres prófécia éppen a rabszolgaság törvényein alapul, amelyeket a Mózes harmadik könyvének megelőző fejezete rögzít? A „hétszeres” által megjelölt „átok” az az ígéret volt, hogy ha a huszonötödik fejezet szövetségi törvényeit megszegik, akkor Izrael történelmét azzal fogja befejezni, hogy visszatér abba a rabszolgaságba, amelyből kijött, amikor a Vörös-tengernél megkezdte útját.

1798-tól 1863-ig az a politikai párt, amely a Demokrata-Republikánus párt volt, tisztulások vagy megrázkódtatások sorozatán ment keresztül. 1798-tól kezdve, és különösen 1840. augusztus 11-től 1863-ig, a millerita mozgalom tisztulások és megrázkódtatások sorozatán ment keresztül.

A Demokratikus-Republikánus Párt, amely az Egyesült Államok egyik korai politikai pártja volt, nem alakult át közvetlenül a mai formájában létező modern Republikánus Párttá. Ehelyett az idők folyamán változások és szakadások sorozatán ment keresztül, ami végül több különböző politikai párt kialakulásához vezetett, még a Republikánus Párt megjelenése előtt.

A Demokrata-Republikánus Párt, amelyet gyakran Thomas Jeffersonnal és James Madisonnal hoznak összefüggésbe, a 18. század végén alakult meg a Föderalista Pártra adott válaszként. A demokrata-republikánusok az Alkotmány szigorú értelmezését, az államok jogait és az agrárérdekeket támogatták.

Az 1820-as évekre azonban a Demokrata-Republikánus Párt regionális és ideológiai törésvonalak mentén bomlásnak indult. Az elsődleges szakadás a Jó Érzések Korszakában (1817–1825) következett be, amikor James Monroe elnökségével szemben nem mutatkozott erőteljes ellenzék. A politikai nyugalom e korszaka hozzájárult a Demokrata-Republikánus Párt hanyatlásához. A párt végül több frakcióra szakadt, és a következő politikai csoportokká fejlődött:

Demokrata Párt: Andrew Jackson követői, aki 1829-ben a hetedik elnök lett, megalapították a Demokrata Pártot. A jacksoni demokraták az erős végrehajtó hatalmat, a nyugati terjeszkedést és a választójog fehér férfiakra való szélesebb körű kiterjesztését támogatták.

Nemzeti Republikánus Párt: Ez a párt Andrew Jackson elnökségére adott válaszként jött létre, és később más, Jackson-ellenes csoportosulásokkal egyesülve a Whig Párttá vált. A nemzeti republikánusok általában inkább támogatták az erős szövetségi kormányzatot és a gazdasági fejlődést.

Szabadkőművesség-ellenes Párt: Ez egy rövid életű politikai párt volt, amely az 1820-as években jelent meg, elsősorban a titkolózó szabadkőműves testvériség befolyásával kapcsolatos aggodalmakra adott válaszként. Magába olvasztott néhány volt demokrata-republikánust.

A Whig Párt: Az 1830-as években alakult meg; a whigek közé tartoztak a korábbi nemzeti republikánusok, az Anti-Masonic mozgalom tagjai és más ellenzéki csoportok. Jellemző rájuk a jacksoni politikával szembeni ellenállás, az erős szövetségi kormányzat támogatása, valamint az ipari és gazdasági fejlődés előmozdítása volt.

A modern Republikánus Párt az 1850-es években alakult meg, közvetlen válaszként a rabszolgaság körül fokozódó, az országot megosztó feszültségekre. Magához vonzotta a korábbi whigeket, a rabszolgaság-ellenes demokratákat, a Free Soil mozgalom híveit és másokat, akik elleneztek a rabszolgaság kiterjesztését az új területekre. Az első republikánus elnökjelölt, John C. Fremont, az 1856-os választáson indult, a párt első sikeres jelöltjét, Abraham Lincolnt pedig 1860-ban választották meg. Következésképpen a Republikánus Párt a demokrata-republikánus hagyománytól elkülönülten jött létre, és az amerikai politikatörténetben sajátos fejlődési pályát járt be.

1860-ra a Republikánus Párt megválasztotta első elnökét. Olyan politikai pártok koalíciójára épült, amelyek elleneztek a rabszolgaságot. 1863-ban az Emancipációs Kiáltvány „kimondta” a rabszolgaságot a létezésből. 1863-ban a republikánus szárny, amelyet akkor a Republikánus Párt képviselt, „kimondta” a rabszolgaságot a létezésből, míg a protestáns szárny megszűnt mozgalom lenni, és a Hetednapos Adventista Egyházzá vált. A millerita mozgalom jogilag és hivatalosan 1863 májusában ért véget, és abban az esztendőben Mózes esküjét, a rabszolgaság próféciját elvetették. Akinek van füle, hallja.

E ponton hasznos lehet rövid áttekintést adni a „Mózes esküjéről”, amint azt Dániel próféta nevezi.

Igen, egész Izráel áthágta a te törvényedet, és elhajlott, hogy ne engedelmeskedjék a te szavadnak; ezért ránk zúdult az átok és az eskü, amely meg van írva Mózesnek, Isten szolgájának törvényében, mert vétkeztünk ellene. Dániel 9:11.

William Millert, akit Gábiel és más angyalok vezettek, miközben Isten Igéjét tanulmányozta, először a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében található „hét időhöz” vezették. Miller tanúságtétele szerint a Biblia tanulmányozását Mózes első könyvével kezdte, és ezért nyilvánvalóan jóval azelőtt jutott el a Mózes harmadik könyvéhez, hogy elérte volna a Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizennegyedik versében említett kétezer-háromszáz évet. Kizárólag a Bibliát és Cruden konkordanciáját használta.

Cruden konkordanciája nem tartalmaz utalásokat azokra a héber vagy görög szavakra, amelyeket ezt követően a King James Biblia angol szövegébe fordítottak. Miller az általa tanulmányozott szakasz „szövegkörnyezetét” tekintette irányadónak valamely szó vagy ígérés megértésében. Ami a „hét idő” értelmezését illeti, igen egyszerű belátni, hogy a Leviticus huszonhatodik fejezetében szereplő „hét idő” szövegkörnyezete a huszonötödik fejezet.

A huszonötödik fejezet a föld nyugalmát, a jubileumot és a szolgaság szabályait vázolja fel. A huszonötödik fejezet szabályai részét képezik „Mózesnek, az Isten szolgájának törvényé”-nek, amely áldást eredményez, ha engedelmeskednek neki, és „átkot”, ha nem engedelmeskednek. A huszonhatodik fejezetben a „hétszeres” átok kétezer-ötszázhusz évvel egyenlő, és nyilvánvaló összefüggésben jelenik meg a föld nyugalmára vonatkozó szabályokkal és a szolgaság elveivel. A huszonhatodik fejezetben a büntetést „szövetségem megtorlása”-nak nevezi.

Akkor én is ellenetek fordulok, és bűneitekért hétszeresen megbüntetlek titeket. Fegyvert bocsátok rátok, amely bosszút áll szövetségem megszegéséért; és amikor városaitokba gyűltök össze, dögvészt bocsátok közétek, és ellenségeitek kezébe adattok. 3Mózes 26:24–25.

Összefüggésében szemlélve az a „szövetség”, amely miatt Istennek „pere” van, az a szövetség, amelyre korábban, a huszonötödik fejezetben már történt hivatkozás. A hétszeres büntetést Isten „szövetsége perének” nevezik, és a hozzá kapcsolódó „átok” az, hogy Izráel „ellenségei kezébe adatik”, és miután ellenségeinek földjére jutott, (amint Dániellel is történt) Izráel ellenségeinek szolgájává lesz.

Amikor Mózes lejegyezte a Leviticus huszonhatodik fejezetét, az ősi Izráel éppen akkor szabadult meg Egyiptom rabszolgaságából, és a huszonötödik fejezetben megjelenített rabszolgasági elvek vagy áldást, vagy átkot hoztak volna. Az ősi Izráel soha nem gyakorolta a jubileumra vonatkozó rendelkezéseket, és végül mind az északi, mind a déli királyság „hétszeres időre” szétszórtott, annak beteljesedéseként, amit Dániel „Mózes átkának” nevezett.

Az Isten és Izráel közötti szövetségi kapcsolat, amely egyiptomi rabszolgaságukkal vette kezdetét, az asszíriai és babiloni rabszolgaságukkal ért véget. Az északi királyság ellen szóló „hét idő” 1798-ban ért véget, a déli királyság ellen szóló „hét idő” pedig 1844-ben. A két hét időből álló időszak kiindulópontját Ézsaiás könyvének hetedik fejezete jelöli meg egy hatvanöt éves próféciával, amelyet Ézsaiás i. e. 742-ben hirdetett meg Akháznak, Júda királyának.

Mert Szíria feje Damaszkusz, és Damaszkusz feje Recin; és hatvanöt esztendőn belül Efraim összetöretik, úgyhogy többé nem lesz nép. És Efraim feje Samária, és Samária feje Remáliá fia. Ha nem hiszték, bizony nem maradtok meg. Ézsaiás 7:8, 9.

Ézsaiás azonosította, hogy attól az időponttól számítva, amikor a prófécia Kr. e. 742-ben elhangzott, hatvanöt éven „belül” az északi királyság összetöretik. Tizenkilenc évvel később, Kr. e. 723-ban Izráel északi királyságát AsszírIA királya fogságba vitte, és negyvenhat évvel később, Kr. e. 677-ben Babilon királya Júda déli királyságát vitte fogságba. A hatvanöt éves prófécia hat történelmi útjelzőt hoz létre. Az első Kr. e. 742, amikor az előrejelzés elhangzik. Tizenkilenc évvel később, Kr. e. 723-ban az északi királyságot az asszírok fogságba vitték. Negyvenhat évvel

később, Kr. e. 677-ben a déli királyságot a babilóniaiak fogságba vitték. Az első kétezer-ötszázhusz év, amely Kr. e. 723-ban kezdődött, azután 1798-ban ért véget. Majd 1844-ben zárult le az a kétezer-ötszázhusz év, amely Kr. e. 677-ben kezdődött. 1844-től az előrejelentés további tizenkilenc évvel 1863-ig terjedt, hogy a teljes prófétai szerkezet beteljesedjék, mert amikor az Alfa és az Ómega tizenkilenc évet jelölt ki a prófétai szerkezet kezdetéhez, akkor tizenkilenc évnek kellett lennie ahhoz is, hogy annak végéhez eljusson.

Az ősi Izrael megszabadított Egyiptom szolgaságából, és engedetlensége következtében mind az északi, mind a déli királyság ismét szolgaságba jutott. A prófécia az ősi, szó szerinti Izrael prófétai történelméről a modern, lelki Izraelhez emelkednek át, és közben valamennyi prófétai útjelző központi témája a szolgaság.

Ézsaiás hetedik fejezetének prófeciáját Ézsaiás i. e. 742-ben adta át a gonosz Akház királynak, amikor az északi és a déli országrész között közelgő polgárháborút azonosították. Akház déli királysága az ókori Izrael szó szerinti dicsőséges földje volt. 1798-ban a bibliai prófécia szellemi dicsőséges földje uralomra jutott mint a bibliai prófécia hatodik királysága. Amikor 1844-ben véget ért a hét idő a szó szerinti dicsőséges föld ellen, Akház király történetéhez hasonlóan közelgő polgárháború állt fenn. 1844-re a széthulló és szövetségeket kötő politikai pártok zűrzavara csaknem teljesen két politikai meggyőződési osztályba rendeződött. A rabszolgaság kérdését illetően a demokraták rabszolgaságpártiak voltak, a republikánusok pedig rabszolgaságellenesek. 1798-tól a polgárháború 1860-as kezdetéig a politikai pártok két osztályának kialakulási folyamata lezárult.

Aház a szó szerinti dicső földet képviselte, és ezért a lelki dicső föld előképe volt. Aház története azt a prófétai történelmet példázza, amelyben a prófécia i. e. 742-ben hirdettetett ki, és ezért annak a történelemnek az előképe, amelyben a prófécia véget ért. A kezdeti történelemben az északi királyság, amely tíz törzsből állt, elszakadt a másik két törzstől, tiltakozásul a déli két törzs istenileg megalapított kormányzata ellen. Az északi tíz törzs szövetséget kötött Szíriával, előképezve a déli szövetség és egy, Szíria által jelképesen ábrázolt hatalom közötti szövetséget.

Ez a rövid összefoglalás arra mutat rá, hogy a 3Mózes huszonhatban szereplő hét idő a szövetség ígérete, amely vagy az engedelmisségért járó áldást, vagy az engedetlenségért a szolgaság „átkát” helyezi kilátásba. Az északi és a déli királyság együtt indult mint egyetlen nemzet, amely megszabadított a szolgaságból, csak hogy saját végük idején ismét szolgaságba vitessenek vissza.

A rabszolgaságról szóló ama prófécia végén álló hatvanöt év azzal ért véget, hogy a lelki Izrael a lelki dicsőséges földön volt, éppen egy észak dél ellen vívott polgárháború kellős közepén. A polgárháború szemben álló felei közül az egyik egy olyan királyság volt, amely szövetséget alkotott, és elszakadt az istenileg megalapított kormányzattól, amely a vele szemben álló királyságban volt.

1798-tól a polgárháborúig a republikanizmus szarva olyan folyamaton ment keresztül, amely a politikai ellenfelek két osztályát hozta létre; ezek a rabszolgaság kérdésének két oldalát képviselik. A rabszolgaságpárti ellenfelek, akik a rabszolgaság gyakorlatának fenntartására törekedtek, elvesztették a küzdelmet.

1798-tól kezdve egészen a polgárháborúig a protestantizmus szarva olyan folyamaton ment keresztül, amely a vallási ellenfelek két osztályát hozta létre; ezek a rabszolgaság kérdésének két oldalát képviselik. A rabszolgaságpárti ellenfelek, akik a rabszolgaságról szóló prófécia eredeti értelmezésének fenntartására törekedtek, elvesztették a küzdelmet.

1863-ban a republikánus eszme szarva sikerrel vetette el a rabszolgaság gyakorlatát.

1863-ban a protestantizmus szarva sikeresen elvetette a rabszolgaságra vonatkozó próféciát.

Ezzel elutasították Miller munkáját, a maga idejének Illését. Ezzel ugyanakkor elutasították „Mózes esküjét” is, a maguk idejének alapkövét. Mózes és Illést ekkor elutasították, hogy aztán 2001. szeptember 11-én visszatérjenek.

Alfa és Ómega, a csodálatos nyelvtudós, feljegyezte isteni aláírását a „Mózes esküjének” egész időpróféciáján keresztül, amelyet Ő maga hirdetett ki mint Palmoni, a Csodálatos Számláló. Ha nem hisztek, bizony nem maradtok meg.